

BUTLLETI D' INFORMACIO CATALANA

Febrer del 1961.

Ap. Nal. # 14.81.

Bogotà. Rep. de Colòmbia

"La Dictadura, és l'única forma política que no té cap element cristià."

Carles Cardó, prevere.

Extractat del llibre,
ELS PRIMERS COMTES CATALANS, de Ramon d'Abadal i Vinvals.

(Acabament).

S'havia doncs, plantejat el dubte, però no s'havia intentat la solució. Aquesta vingué per obra de dom De Vic i dom Vaissetem, els autors de la famosa "Histoire de Languedoc" a finals del primer terç del segle XVIII. Aquests autors portaren a la palestra un document de l'anv 888, una donació que els germans Sesenanda, Sunifred, Guifred comte, Radulf comte i Miró comte, feien al Monestir de la Grassa de la Vila de Prades al Conflent, " per remei -deien - del senyor Sunifred pare nostre i la senyora Ermessenda mare nostra ". Com el Guifred comte, era indubtablement Guifred el Pilós, quedava definitivament desbancada la paternitat del Guifred d'Arrià i establerta la del matrimoni Sunifred - Ermessenda. Ara bé, el descobriment de la filiació de Guifred, era solament un escaló en el procés dels seus orígens, escaló important perquè Sunifred havia estat de segur comte d'Urgell i de Cerdanya, probablement comte de Barcelona. Calia enfilarse almenys un graó, esbrinar en cas d'ésser possible, qui hagués estat i què hagués estat el pare de Sunifred.

Els historiadors de Catalunya han intentat repetidament donar solució a aquell inquietant problema de la genealogia del comte Guifred el Pilós. I s'han proposat tres respostes diferents.

Primera. - Per els mateixos historiadors del Languedoc. " Sunifred fou fill d'un comte Borrell que l'anv 798, havia estat encarregat per Lluís el Pietós, aleshores rei d'Aquitània, d'ocupar i guardar les comarques d'Osona i del Bages, i que després havia pres part en les expedicions del mateix rei al nostre país; li diuen Borrell d'Osona".

Segona. - El Prof. Calmette. " Sunifred fou fill del comte Asnar Galindo, comte expel·lit del seu primitiu comtat d'Aragó, pels seus familiars i gratificat per l'emperador franc, amb el comtat d'Urgell".

Tercera. - L'historiador Rovira i Virgili. " Sunifred ni era fill de Borrell d'Osona ni d'Asnar Galindo, sinó que pertanyia a la casa comtal de Carcassona i era germà del comte d'aquesta ciutat, Oliba I."

Descartant per insegura la solució dels historiadors llenguadocians, fou Rovira i Virgili qui definitivament tirà per terra la solució de Calmette, que àdhuc a darrera hora, també ell va abandonar.

El que passava a En Rovira i Virgili, era que amb la germandat de Sunifred i Oliba I, quedava encallat, no podia tirar més amunt. Hauria estat el camí natural adreçar-se cap els antecessors d'Oliba I en el comtat, antecessors coneguts, Bel.ló i el seu fill Gisclafred; però, aquest camí, Rovira el tenia vedat, perquè creia, seguint el montpellerí Tastu, que Bel.ló era el pare d'Ermessenda, l'esposa de Sunifred d'Urgell. I bé, jo crec poder portar remarques sobre textos coneguts, que aclareixin el problema. El camí assenyalat per Rovira, era el bo, i

només calia salvar l'embús que l'havia encallat, la filiació de Bel.ló-Ermessenda.

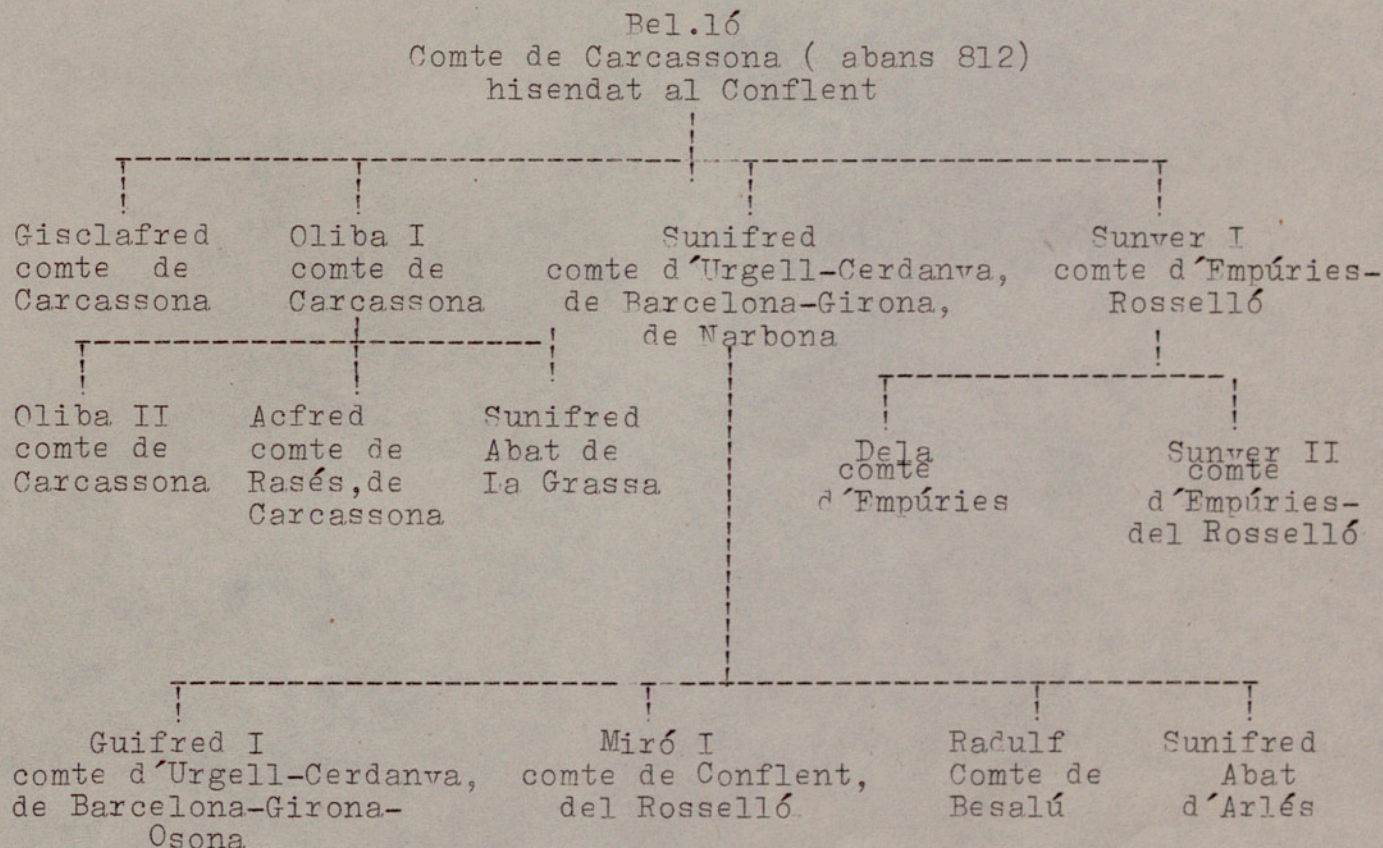
El montpellerí Tastu, es llança a publicar unes notes basant-se "en els documents dels nostres reculls impresos". Tastu en el seu fullet cridava per primera vegada l'atenció sobre un document publicat en la "Marca Hispànica", dins del qual, fent un inventari de documents l'anv 979, se'n consignava un en aquests termes: "Altra escriptura de reconeixement, que feu Sesendora i els seus hereus a petició de Sesnand, mandatari del comte Miró, de com l'església i les dependències de St. Vicenç, formen part del patrimoni del comte per successió del seu avi Bel.ló". Aquest comte Miró, era Miró el Vell del Conflent, germà de Guifred el Pilós, fills de Sunifred d'Urgell; l'església seva de Sant Vicenç, era la de Campllong, alou de la casa comtal cerdana, tocant al Vernet, en el Conflent. Tenim, doncs, clarament documentat:

Primer. - Que l'avi del comte Miró i del seu germà Guifred el Pilós, pare per tant de Sunifred d'Urgell, era un Bel.ló.

, Segon. - Que aquest Bel.ló era un hisendat al Conflent.

Per a millor comprensió, donem a continuació un quadre geneaològic:

La família catalana dels comtes de Carcassona

JA FA TRENTA CINC ANYS, que FRANCESC MACIA, en el Manifest adreçat a les Nacions Lliure del món, deia :

- Volem Catalunya per als catalans !
- Volem una cultura moderna per als nostres infants, per al nostre obrers i per a les nostres escoles superiors ;
- Volem el màxim de benestar per al nostre proletariat ;
- Volem administrar-nos nosaltres mateixos les nostres riqueses materials, en una República Catalana independent !

Unes reivindicacions i un programa que continuen essent d'actualitat .

"El Tercio Familiar". - D'una carta de Barcelona, del 29 gener 1961:

" Ahir mateix, hi hagueren unes eleccions que eren de riure, per no dir tristes. Se'n deien del "tercio familiar" i eren per a nomenar regidors a uns senyors que representessin les famílies.

Se'n presentaren un parell o tres per districte (naturalment, després d'haver passat llurs noms per l'aprovació del governador) i sense un partit o grup que els recolzés, ni uns mèrits industrials, socials o artístics que els donessin categoria o prestigi, talment com un Senyor Pere o Pau que fa "la manilla" al cafè de la cantonada i un company els digués: - homr, per què no et presentes per regidor, ara que hi ha eleccions ?" I l'home, respon: - tens raó, ho provaré ! " I vinga fer publicat retrats als diaris, reportatges, etc., dient que estimen tant Barcelona i que estan disposats al sacrifici perquè s'escombrin bé els carrers, els llums facin bona claror i els autobusos vagin a l'hora perquè la gent arribi al punt de l'arròs ; ah! són gent que ningú no coneix, com ja us he dit.

El poble s'hi ha pres de la forma més indiferent i encara que gairebé ningú no hagi anat a votar, els diaris ens explicaran l'interès de la gent " para seguir las directrices del Caudillo" (sentència molt repetida) " . -

Humor Català .-

Una vegada, En Pompeu Gener, "Peius", sopava en l'aleshores restaurant molt elegant de la "Maison Dorée".

Li serviren un bistec raquític, però molt ben guarnit amb verdures.

Peius cridà al cambrer i li preguntà :

- Saps si el cuiner és pintor ?

- Ho ignoro.

- Per si acàs, pots dir-li que pot suprimir el paisatge i ampliar més la figura.

CATALÀ: ja contribueixes a les despeses de
COMUNITAT CATALANA DE COLOMBIA ?

REGLES PER A ESCRIURE LA LLINGUA CATALANA (7)

Regla 10 - Mots compostos

En general, els mots compostos s'han d'escriure amb un guionet entre els seus elements en els casos següents:

- a) Quan el primer element acaba en vocal i el segon comença en r, s o x.
Exemples: Busca-raons; guarda-rodes; penja-robes; gira-sol; para-sol; punxa-sàrries
toca-son; escura-xeneneies; barba-ros; cama-sec; etc.
- b) Quan es tracta de dos adjectius del tipus històrico-argueològic.
Exemples: físico-matemàtic; plano-convexa; cóncavo-convexa, etc.
- c) Quan es tracta de compostos amb els prefixos pseudo, sota, vice, ex.
Exemples: pseudo-apòstol; pseudo-derivat; sots-diaça; sots-inspector; vice-president;
vice-secretari; ex-president; ex-libris; ex-vot; etc.
- d) En els compostos següents: mà-llarg; pèl-blanc; cor-dur; cor-robot; sord-mut;
no-res; poca-pena; poca-vergonya; cap-i-cua; plats-i-olles; vetes-i-fils; corre-cuita;
mata-degolla; suca-mulla; nord-est; nord-oest; sud-est; adéu-siau; bum-bum; gara-gara
i anàlegs, baliga-balaga; tari-tarot i anàlegs, cloc-piu tal.là-tal.lera.

Regla 11 - Formació de femenins

El femení es forma, per regla general, afegint al masculí la terminació a.
Exemples: noi, noia; avi, àvia; espòs, esposa; gat, gata; pagès, pagesa.

Senyalen ara els casos de formació del femení que s'aparten d'aquesta regla.
Són els següents:

- a) Quan el masculí acaba en vocal forta, el femení es forma afegint la partícula na.
Exemples: gemà, germana; fadrí, fadrina; minyó, minyona.
- b) Alguns masculins acabats en t fan femení convertint la t final en d, abans
d'afegir la a senyalada en la regla general. Altres en s la converteixen en ss.
Exemples: nebot, neboda; ferit, ferida; negat, negada; gos, gosa; ós, óssa.
- c) Bon nombre de femenins es formen afegint al masculí el sufix essa.
Exemples: comte, comtessa; sastre, sastressa; diable, diablessa; metge, metgessa.
- d) En alguns casos es forma el femení amb les terminacions iu, ina.
Exemples: actor, actriu; emperador, emperadriu; gall, gallina; rei, reina.

Quan el femení serveix per formar el masculí o sigui, quan en una espècie el femení té més importància, el masculí es forma amb una terminació ot.
Exemples: dida, didot; bruixa, bruixot; merla, merlot; perdiu, perdigot.

Hi ha noms d'animals amb una mateixa forma per els dos gèneres masculí i femení.
En aquest cas es designa el gènere afegint al nom de l'animal els mots; mascle o femella.
Exemples: rossinyol mascle, rossinyol femella; canari mascle, canari femella.

Canvis de gènere

En català vulgar s'usen de vegades mots en gènere masculí o femení obeint al gènere que tenen en castellà i cal parar-hi esment, perquè és una incorrecció en què no cauen les persones que parlen bé. Així els masculins deute, dot, compte, vessant, costum, llegum, senyal, corrent, aventatge, que en castellà són femenins, s'hi usen també en català vulgar, incorrectament. Cal evitar-ho.

Incisius, referint-se a les dents, ha de ser femení perquè "dents" és femení, i han de dir les incisives.

El català clàssic feia femenins tots els substantius abstractes acabats en or:
la dolor, la valor, la rigor, etc. Avui, això sonaria com afectat i per tant cal evitar-ho. Només uns pocs segueixen sent femenins: la calor, la sentor, l'olor (quina calor més pesada! ; quina sentor més forta! ; quina olor més bona!).